

**CESTA
DVOU**

Autor: © Tom Jurka 2021
Ilustrace: Michaela Šefránková
Sazba: Michal Chochuľ
Jazyková úprava: Ing. Vladimíra Krejčíková
Tisk: Coreta a. s.
Vydavatel: Tom Jurka
Ve spolupráci s: Patris Jarabicová

www.tomjurka.com

ISBN 978-80-270-9695-4

*Náhody neexistují. Vše se děje tak, jak má.
Člověk se tomu však musí otevřít, naslouchat
srdci a mít odvahu konat.*

*Příběh je napsaný tak, jak se udál, a všechny události jsou
pravdivé. Většina jmen vedlejších postav byla změněna.*

*Tuto knihu věnuji všem dobrým, laskavým osobám,
které svými činy dělají ze světa lepší místo.*

ÚVOD

Leželi v posteli. Hravé vlnky dorážely ke břehu pár metrů od nich. Chatrč byla stroze vybavená, celá ze dřeva, a na rákosové střeše dováděly smělé krysy. Země se dávno ohřála, vítr mlčel a dusný vzduch probouzel kapky potu na těle.

Chvěli se.

Občas se hlasitě nadechl, aby zdůraznil zoufalou bezmoc. Protácel očima a vůbec s nimi podivně pohyboval, jako blázen ztrácející kontrolu nad svými smysly. Zíral nad sebe, polkl, a už přejížděl pohledem ke krásnému tělu, více než zdařile vytesanému umělcem, který dává život. Mozek neposlouchal, srdce prosilo konat, ale nějaký vnitřní domnělý pocit ho stále paralyzoval.

Otočila se zády k němu, aby jí nečetl z tváře. Ještě ne, říkala si, a možná nikdy. Třeba je ten pravý, ale... Touha jí vstoupila do myšlenek. Ohlédla se přes rameno, jejich oči se spojily neviditelným provazem vzrušení. Koutky se jí pomalu roztahovaly, jemné vrásky vyvstaly na různých částech obličeje, a konečně se usmála, škádlivě.

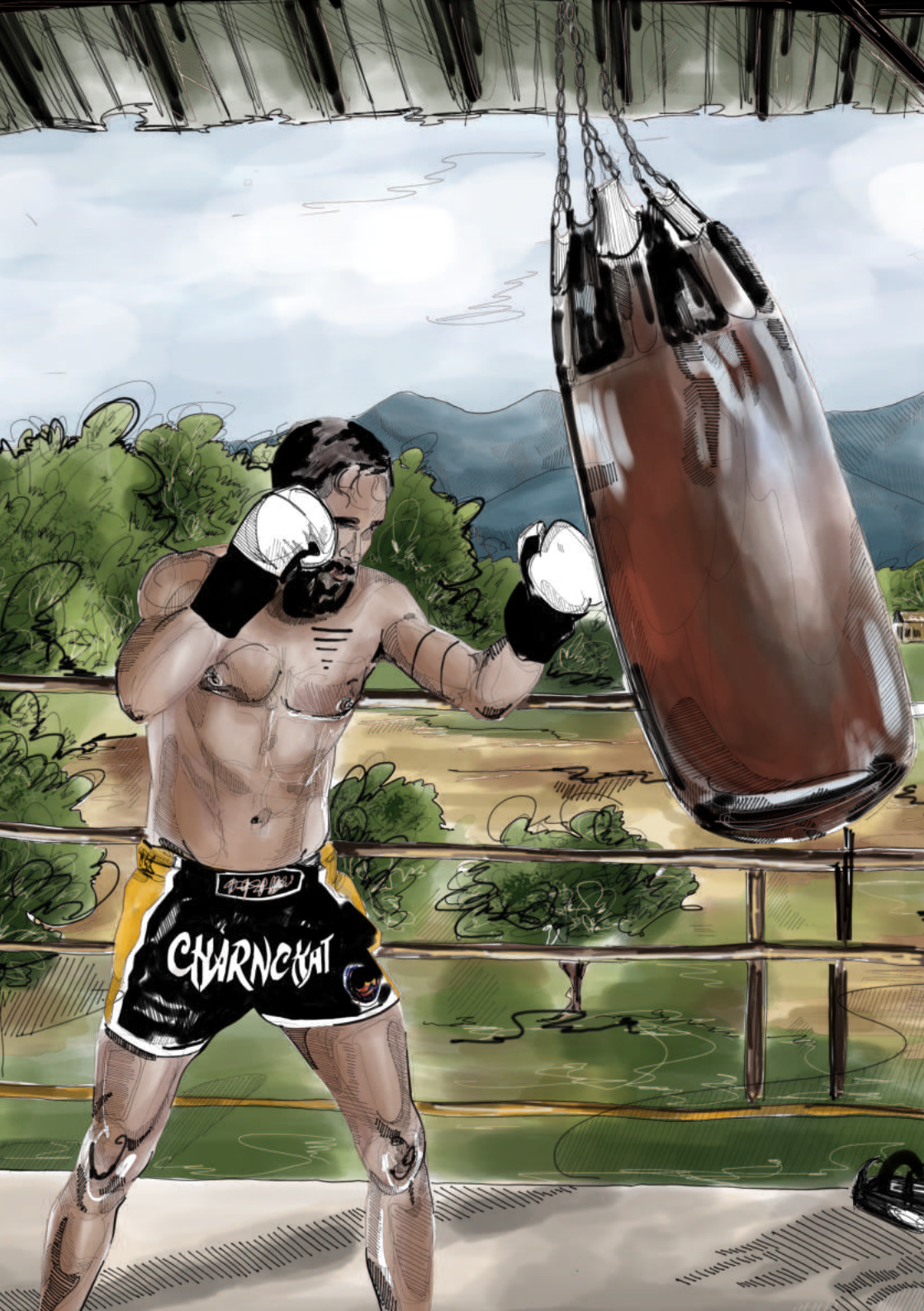
Beze slova vstala a vyběhla z chatky, nechávajíc za sebou zmražený, udivený výraz ve tváři mladého muže. Vzpomínal se, vyskočil z postele a následoval ji.

Utíkali po písčité cestě ve stínu palem, bosky, na sobě pár kusů oblečení. Nic neříkala a on se na nic neptal; žádných slov není ke štěstí třeba. Nedbali zmatených tváří domorodců ani svrastělých čel zamračených turistů. Byli tam jen oni dva, na druhé straně světa, v prostředí a kultuře odlišné od té jejich jako den a noc.

Vyběhli ze stínu a ocitli se na dřevěném mole, jež se táhlo do vzdálených hlubokých vod smaragdově zelené barvy. Některá prkna byla uvolněná, sem tam by dírou propadl dospělý člověk.

Přeskakovali nástrahy s lehkostí a hravostí dětí.

Blížili se ke konci. Usmála se a zrychlila. Horké rovníkové slunce viselo na modrém plátně a přivíralo oči. Odrazili se, bylo to asi tři týdny od seznámení, a než protnuli hladinu, zalitou jako hustou kaší tisíce bledých medúz, věděli, že v tu chvíli žijí jeden pro druhého.

KAPITOLA PRVNÍ

O pár měsíců dříve, v jiné zemi.

„Trpělivost. Proto ta dlouhá čára,“ vysvětloval Tom a hleděl na kus bambusu kmitající nahoru dolů a ostrým hrotem sázející inkoust pod kůži. Prastará technika tetování; ztrácí na tajemnosti, mystičnosti; její popularita roste.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se tatér jménem Čang.

„Včera mi to přistálo v hlavě. Trénuji tady box, ten váš, samozřejmě – thajský. Lidi si myslí, že je to o dvou bláznech v ringu, co do sebe bijou jako pomatený. Velký omyl. Nejdůležitější je klid, trpělivost, a ve správnou chvíli udeřit. I z těch pytlů na mě mrká, když do nich buším a kopu.“

Čang napínal kůži a přivíral oči v plné soustředěnosti. Linka pomalu stoupala k citlivým žebřům.

„Ale dá se to použít na všechno,“ pokračoval Tom. „Netrpělivost boří sny. Asi dva roky zpátky jsem začal psát. Dal jsem si padesát let na proražení, tahle čára bude ještě užitečná,“ zazubil se.

„Tak co? Dobrý?“ řekl tatér a měřil si dílo kritickým pohledem.

„Je to skvělý. Děkuji moc.“

Dostal fólii, tipy na hygienu a samotný špičatý nástroj jako památku. Odcházel spokojený.

Ulice pomalu chladly po celodenním slunečním náporu. Oblouhu přikrylo stádo růžových vepřů, pasoucích se na zlatavých kukuřicích, které pak zmizely za zelenou hornatou stěnou a zanechaly jen vypasené hodovníky shlížející až do setmění na vesnici Pai. Stánkaři připravovali zboží. Hlavní třída se za chvíli změní v podlouhlý živoucí market. Jako nerozhodný proud tudy v průběhu čtyř hodin protečou tam a zpět davy turistů z celého světa.

Tom se umyl a osušil, ránu utíral opatrně. Oblékl si kalhoty, triko, košili, mikinu, bundu a kolem krku uvázel šátek. Plán utéct z evropské zimy do tepla zatím nevycházel. Chlad mu obyčejně nevadil, ale v Thajsku působil jaksi nepatříčně, jako sníh na pláži nebo kravata s montérkami.

„Větší zimu nepamatuji,“ povídal čas od času nějaký domorodec s kulichem na hlavě, zabalený do třech dek, na rukách lyžařské rukavice a kouř od pusy. Takové byly večery, noci a rána. Jakmile se slunko vyhouplo přes hory, život roztával jako zmrzlina v troubě.

Zabouchl za sebou dveře, pozdravil souseda a vyrazil do víru velkovesnice. Tam, kde se nově příchozí šourali mezi stánky, obdivovali nejružnější pochutiny a ožrale hulákali, procházel hbitým krokem a vnímal pouze útočné vůně. Z hlavní třídy odbočil do vedlejší ulice, kde vládla poctivější a klidnější noc, a usedl do jedné z restaurací lokálního rázu.

„Green curry s tofu, prosím. Dvě porce a dvakrát tolik rýže,“ objednal si. „Mám hrozný hlad.“

Silná stará Thajka mu v odpověď věnovala dobrácký úsměv na svém kulatém, pomačkaném obličejí.

Krájení, vaření, cinkání kuchařských nástrojů o pánev a v pozadí hudba znějící jako pískot přiškrceného dítěte.

Četl si, když ho vyrušil dívčí hlas.

„Excuse me, can I maybe join you?“

Vzhlédl trochu zamračeně, ale spěšně pokývl. „Proč ne,“ řekl. Až pak si prohlédl tmavě opálenou tvář s orlím nosem, malá hnědo-žlutá očka, úzké rty, drobná ramena a hubené tělo. Blondaté pruhy na dlouhých tmavých vlasech a ten zvláštní kontrast hlubokého hlasu a roztomilého přízvuku napovídal o jižním původu. Španělka, blesko mu hlavou. Ale to nebylo důležité. Lidé rádi začínají otázkou „Odkud jsi?“, jako by to snad hrálo nějakou roli při posuzování člověka.

„Jmenuji se Almudena,“ řekla. „A ty?“

„Alm-... jak?“

„Al – mu – de – na, ale říkají mi Almu.“

„Těší mě, Almu, já jsem Tom.“

Stará Thajka donesla jídlo.

„Ty na někoho čekáš?“ zeptala se Almu.

„Ne.“

Nad porcí zvedla obočí a nejistě si Toma i lavor s jídlem prohlížela.

„Mám hlad,“ reagoval.

Oba se rozesmáli.

„Ještě pořád nevím, kam dál,“ sděloval jí, když dojedli. „Možná Laos, sever Vietnamu, na motorce přejet na jih a potom Kambožda.“ Tak zněla jeho běžná odpověď na otázku budoucích plánů, ale sám tomu nevěřil; tuhle variantu cesty mu doporučovali známí, nezrodila se v jeho mysli, a proto o ní vyprávěl nezaujatým tónem.

„Na severu Vietnamu je stejná zima jako tady, to si nepomůžeš,“ podotkla.

„Fakt?“

„Sí. Co čekáš? Je to v horách.“

„Hm. Ta zima už mě nebaví. Chtěl jsem se tady ohřát, ale místo toho klepu každou noc kosu. V pokoji mám okno, co nejde zavřít, ledovou vodu a větrák.“

„Proč nejedeš na jih Thajska? Tam je krásně.“

„Moc turistický.“

„Nemyslím Phuket nebo Krabi. Jsou jiná místa, kde není tolik lidí.“

„Například?“

„Koh Tao nebo Koh Lanta.“

Koh Lanta, o tom už přece pár lidí vyprávělo, vzpomněl si.

„Bylas na obou?“

„Sí.“

„A který bys doporučila?“

„Záleží, co máš rád, co tě baví, a tak dále. Ale vesměs vypadají stejně.“

Poděkoval jí a později se rozloučili se slovy „See you around“, což byla hláška lidí, kteří slovo „around“ považovali za celý svět a byli otevření myšlence, že vše je možné.

O týden později opouštěl vesnici Pai a vydal se dále na sever do buddhistického chrámu v horách, jež mu také někdo doporučil. Každou noc špatně spal – už několik let, myšlenky se chaoticky míchaly v hlavě, také zvědavost, a především nová zkušenost. Tyto a další důvody k návštěvě chrámu si připomněl, když vystoupil z dodávky uprostřed kopců, porostlých poněkud pro-

řídlou vegetací. Řidič mu naznačil kudy dál. Tom přikývl a šel. Krácel dlouho pod ostrým sluncem, mezi ledabyly udržovanými poli, podél vysychajícího potoka v oranžově zbarveném korytu. Prostor se otevřel a prostředí změnilo. Dorazil na místo.

Byl to komplex nízkých, udržovaných budov, posázených na lánech perfektně stříženého trávníku, jež konstantně zavlažovaly trysky čerpající vodu z onoho vysychajícího potoka.

Vyfasoval bílé oblečení a rázem splynul s další stovkou učenců. Spalo se v domcích na tvrdé podlaze, asi deset lidí v místnosti, muži a ženy odděleně. První noc kvůli všudypřítomným rozličným zvukům chrápání a chrchlání téměř nespál. Vstávalo se v pět. První meditace dne, dobrovolná, na pokoji. Před šestou společný rituál nabízení rýže mnichům a následná snídaně. Tma, zima, rozespálé tváře. Po snídani hromadná meditace, nejprve v chůzi; nekonečná řada bílých klimbajících zombie, „soustřeďte se na pohyby těla,“ říkali mniši, ale Tom byl příliš zaujat okolními stromy a jeskyněmi. Následovala meditace vsedě; velmi bolestivá věc, dokud si člověk nezvykne. A nakonec vleže; och, jak dobře se spalo... Oběd v deset třicet, odpolední meditace totožná s tou ranní, večerní zpívání a hurá na tvrdou zem mezi sípající vyzenované medvědy.

Tom plánoval zůstat týden nebo deset dní, ale třetího rána věděl naprosto jistě, že má klášter okamžitě opustit. Především zákaz jakékoli namáhavější aktivity v areálu (tolerováno bylo pouze zametání listí), dále nedostatek času na psaní, a také celková atmosféra a prostředí dýchající komerčností (například za příspěvky učenců se areál rozšiřoval na úkor přilehlé džungle) vedly k rozhodnutí odjet. Vnitřní hlas mu také pověděl, aby se vykašlal na všechny domnělé plány, upustil od profláknuté trasy Vietnam Laos Kambodža a zamířil jižním směrem, přes celé království, na ostrov Koh Lanta.

KAPITOLA DRUHÁ

Když člověk propadne cestování, v těle se objeví jakýsi nový prostor, který se plní geniem loci dané krajiny; tam spadají veškeré dojmy, vjemové poznatky, lidé, jídlo, emoce a další. Jakmile se onen prostor naplní (rychlost plnění bývá individuální), je nutné zavčas a s dobrými vzpomínkami odjet, protože nestane-li se tak, oči se zamračí, v hrdle se vytvoří knedlík ztěžující dýchání, nálada poklesne a mysl už strádá plány na další cesty. Pokud nedojde k vyprázdnění prostoru změnou prostředí (většinou radikální), dochází k explozi jedů a otrávení celého těla. To se týká i domoviny, či rodné vlasti, chcete-li, protože takový cestovatel už vlastně neví, kde má domov; ten se stal dalším plnicím materiálem, jenž postupem času praskne.

Ještě v letadle byla Patris zmatená, neklidná a vnitřně otrávená, poněvadž její prostor se v domovině vlivem nemilých událostí naplnil a praskl dávno předtím, než sebrala odvahu vycestovat sama. Sama! Ten fakt jí otrásl. Dříve by ji něco takového ani nenapadlo.

Ozval se hukot. Zrychlení. Záda se lepí na sedačku, okřídlený stroj vzlétá a opouští mlhavou, sychravou Vídeň.

„Všechno v pořádku?“ uslyšela. Pohlédla doleva. Muž a žena středního věku se na ni soucitně usmívali. Seděli vedle ní a působili přátelsky.

„Ano... díky, já jen... ale to nic.“

Seznámili se a brzy se z „nic“ stal výlev emocí a následná několikahodinová konverzace o zážitcích z cest, osobních životech a strastech i slastech.

„Se snoubencem jsme se po dlouhém pobytu v cizině vrátili na Slovensko,“ vyprávěla dvojici Čechů. „Měla to být krátká přestávka před další cestou. Jenže dny se měnily v týdny, a z těch se stávaly měsíce. On stále více propadal vášni k novému řemeslu a uzavíral se do dílny; budoval svůj vlastní sen a znovu ho obklopila pohodlnost domácího prostředí a jistot. Já si naopak

zamilovala život za hranicí komfortní zóny. Chci objevovat a pomáhat, kde se dá, víte? S postupem času bylo stále očividnější, že jsme každý jiný. Vlastně,“ zarazila se, „totiž... už delší dobu nám to neklape. Lidé nás znají na sociálních sítích jako dokonalý pár, ale tak to vůbec není. Snažili jsme se veřejnosti naznačit, že to s naším vztahem jde z kopce. Oba nás štve přetvářka a falešný život, který je v online světě lidem předkládán. Zdá se však, že to nikdo nevidí, nebo snad nechce vidět, nebo to děláme špatně, nevím.“

„Jak to myslíš, nechce vidět?“ ozval se muž.

„Nad sociálními sítěmi se vznáší lživá bublina, kde běžní lidé nehledají věty jako: právě jsme se pohádali, už to neklape jako dřív, máme ponorku. Jako by tam existoval jiný svět, kde se všichni mají výtečně, jsou hubení a šťastní, a kde nikdo netrpí běžnými pozemskými problémy. Je to zvláštní. My do té bubliny ze začátku spadli taky, bohužel, a teď je těžké se z ní vymotat. Stále nad tím přemýšlím. Máme profil, který nás dlouho živil a ještě živí, láska už skoro vyprchala, jen ten profil a společná firma drží dvě odlišné osoby pohromadě, a to není dobře. To mě hrozně trápí. Fanoušci píšou, jaký jsme nádherný pár, a my se přitom často hádáme.“

V tom smutném, zamračeném podzimním čase na mně visela spousta práce, partner se vždycky zavřel do dílny a staral se o své. Jednou jsme se tak pohádali, že jsem mu řekla, ať odejde. A on šel. A já zůstala v malém, temném bytě a brečela jsem. Dlouhé hodiny jsem se utápěla v zoufalství. Byla jsem v prostředí, kam nepatřím. Vztah se rozpadal. Nejhorší bylo, že nás na sociálních sítích sledují desítky tisíc lidí, a já v té chvíli neměla nikoho, komu bych se svěřila. V tu chvíli...“ odmlčela se. „V tu chvíli jsem uvažovala o sebevraždě,“ pokračovala vzlykavě. „Přišlo mi, že mu beze mě bude líp... že bude radši, když tu nebudu.“

Žena se natáhla a hladila ji po rameni.

„Ani nevím, proč vám to říkám... Následující dny jsem v depresích zkoušela vyhledat odbornou pomoc, ale nikdo se nezval. Asi si myslíte, že jsem blázen...“

„Vůbec ne,“ řekl muž. „Máme dceru v tvém věku. Vážíme si tvé důvěry.“

Trochu se uklidnila. „V té době mi největší oporou byla máma. Nikdy bych... Nikdy bych jí to neudělala... že bych si vzala živ-... však víte, že bych odešla... Navíc jsem věděla o svých snech, chtěla jsem žít, ty sny si plnit a dokázat velké věci. To vše jako by ve mně odpočívalo, schované v mlhavé vzdálenosti.“

Chodila jsem ulicemi jako bez duše, ale touha po cestování mě neopustila, naopak, dostávala se na povrch. Postupem času jsem se víc a víc utvrzovala, a poté už s jistotou věděla, že mám znovu vyrazit do světa, sama. Ta představa vzdálených krajů, kde pomáhám lidem, zvířatům a planetě, byla jasnější než cokoliv jiného,“ její hlas zesílil a v tváři ožila. „Cítila jsem, že na mě něco čeká, něco zlomového. Nevěděla jsem a pořád nevím, co to bude, ani kde to bude, ani jak se to stane, ale srdce mi napovědělo, že musím co nejdřív odjet, nabýt svou skutečnou identitu a být otevřená světu, protože pak se svět otevře mně, jak se říká.“

Obeslala jsem žádosti o dobrovolnictví v oblasti severního

Thajska, kde bych se starala o zraněné psy a slony. Nikdo mi však neodpověděl. Koupila jsem proto letenku do Krabi, odkud se přemístím na Koh Lantu.“

„Proč zrovna Koh Lanta?“ usmála se žena.

„Nemám ponětí, zkrátka cítím, že mám jet tam.“

Let byl dlouhý a oni si celou dobu povídali a později se pořád smáli. Čeští manželé byli velmi zcestovalí a o světě věděli mnoho. Na konci letu jí řekli: „Dávej na sebe pozor. V Thajsku jsou únosy běžné, buď opatrná a ve střehu.“

„Nejedu tam poprvé,“ opáčila.

„Ale tentokrát jedeš sama, tím se všechno mění.“

Zarazila se. Úplně zapomněla. Konverzace plynula čistě a rychle jako horská řeka, dokonale odváděla pozornost, až na konec dorazila k nevyhnutelnému ústí vedoucímu do rozlehlého, hlubokého a nevyzpytatelného oceánu reality.

Většinou se lidem ze sousední země vyhýbala, převážně v cizině skláněla hlavu a dělala, že jim nerozumí, ale tihle Češi byli

milí a veselí. Pomohli jí odreagovat se a přispěli k uvolnění řetězů minulosti. Rozloučili se dojemně, téměř se slzami v očích.

Následovaly dva únavné přestupy v Číně, Bangkok a devět hodin čekání.

Ti, kdo cestují sami, často zažívají magické chvíle niterního poznání a nekončící svobody, odhazují zábrany, zušlechťují a zocelují osobnost, brousí úsudek a učí se z nejlepší učebnice života. Ovšem kde stromy vysázíš, tam hvězdné nebe nezahledeš. Neustálá tíha zavazadel, jak psychická, tak fyzická, je jen jednou ze stinných stránek samocestování.

Patris se ploužila letištní halou jako stoletý šnek. Téměř dva dny strávila buďto v letadle, nebo při čekání na další let. Následující noc by jen těžko probděla, natož aby zvládla střežit své osobní věci. Rozhodla se pro přespání na letišti v jedné z kapsulí, jež zvenku vypadala jako otvírací kazeta do walkmana budoucnosti. Uvnitř byl polštář a peřina, design vesmírné lodi, zrcadlo ohraničené bílým světelným pruhem a matně-fialová po stěnách i na stropě. Ospalá sardinka v NASA konzervě za astronomickou cenu. Střecha nad hlavou, bezpečí a klid – mise splněna.

Bangkok se probouzel do nového hektického dne. Slunce vyšlo, o tom nebylo pochyb, ale jen stěží ho někdo přes šedivý opar nad městem zahlédl.

Nastoupila do letadla. Tuhle trasu znala dobře. Obklopena ryze asijskou atmosférou začala pociťovat nádech svobody.

„Ladies and gentlemen, welcome to Krabi, it's eight a.m. and the temperature...“ To už zažehla jiskru ve svém srdci, a když vystoupila, zářila plamenem štěstí.

Nadechla se horkého vzduchu, usmála se a v davu neznámých lidí pronesla: „Trápení skončilo, Patris. Jsi doma.“

U dodávky ji přivítal thajský řidič. Měl krátké černé vlasy a směšný řídký knírek. Kulaté břicho nafoukle rostlo do vínové košile se zlatými ornamenty.

„Promiňte, ale kdy vyrazíme?“ zeptala se po dvaceti minutách čekání.

„Soon, soon,“ vyhrkl řidič a zamlaskal. „Brzo, brzo.“

Uběhla hodina. Pak druhá.

„Naplnit auto, jinak nejezdit,“ vypadlo z něj.

„Co? Ale já jsem si zaplatila tenhle čas a –“

„Nejezdit s prázdný auto,“ otočil se řidič, obličej rozlícený, a cosi vztekle dodal thajsky.

Nenechala si zkazit náladu.

Třetí hodina.

Čtvrtá.

Vyjeli. Řidič plně dostál svým slovům; ani právě vylíhlé kuře už by dovnitř nevměstnal. Patnáct neznámých lidí se k sobě lepi-
lo jako mokré stránky časopisu a mlčky a nervózně pokukovalo
po cedulce na stropě MAX Capacity: 11+1.

Jeli dlouho.

Odpoledne je trajekt převezl na ostrov Koh Lanta, znovu se
poskládali do auta a pokračovali v jízdě.

Patris po celou dobu koukala z okna. Poznávala tu krajinu
palem, zelených kopců a sytě modrého moře. Míjeli chudobné
vesnice a stavěli na turisticky rozvinutých místech před hote-
ly a resorty, kde postupně vystupovali rozlámaní pasažéři. Poté
řidič přibrzdil u směsi štěrku, písku a odpadků, daleko od civi-
lizace, otočil se přes rameno, obočí svraštěné, ústa pootevřená,
a tázavě zíral na Patris.

Zkontrolovala polohu v telefonu, vyhlédla z okna a rozpači-
tě přikývla. Po třídní cestě byla na místě. Obklopena husa-
mi, kachnami, psy a slepicemi, kráčela obtěžkána zavazadly do
lokálního ubytování, zatímco bílé, hrůzou i lítostí zalité tváře,
tisknouce se na sklo dodávky, mizely v zatáčce.

Fakt se tohle děje? Nesním? Z myšlenek ji vytrhl smích, křik
a nadšený vriskot. Příběhly kdoví odkud a obklíčily tu nezná-
mou dívku. Tři děti: dva pobláznění malí opičáci a o něco starší,
napohled moudřejší děvče – opičáků sestra. Patris ožila. Během
pár chvil v jejich rozjařené společnosti si děcka zamilovala. Ne-
mluvila thajsky a oni neuměli anglicky, ale to nebránilo vzájem-
né radosti.

K večeru konečně ulehla.

Než opustila Slovensko, dokázala by zaplnit knihu důvody, proč nejezdit na vzdálený kontinent sama. Lidem často stačí jen jeden; jedna domněnka dokáže zbortit základy čestné, dobře prožité životní cesty, která se otevře každému, kdo neváhá, a odváží se na ni vstoupit.

Zavřela oči a s pocitem zadostiučinění usnula.

KAPITOLA TŘETÍ

Probudila se, pokoj byl tmavý, jen pruh světla z venkovní lucerny přes okno zaléval podlahu a část postele. Zmatená vstala, došla ke dveřím, otevřela a vyšla ven. Hvězdnou oblohu požíraly černé mraky, měsíc neviděla. Vrátila se a v místnosti rozsvítila. Zavřela za sebou. Co to... překvapeně shlédla k podlaze. Při stavbě domku pravděpodobně vzali dveře z kůlny pro trpaslíky a vložili je mezi futra, protože značný kus vespodu chyběl. Dírou by bez problému prolezl větší had. Nedaleko odtud tekla hnědo-zelená řeka, jež svým líným tempem bezpochyby nudila své obojživelné obyvatele, kteří si čas od času nemohli odpustit nějaké to povyražení, poháněné zvědavostí a touhou obhlédnout nové nájemníky; o čemž se Patris měla brzy přesvědčit...

Chatka měla stěny z tvrdého papíru, byla pobitá púlenými bambusy a seznam vybavení pokoje byl kratší než nákupní list bezdomovce.

Prohlížela si místnost. Po podlaze přeběhl šváb velikosti přezrálé datle, další dva pelášili přes stěnu. Patris se trochu lekla, ale tihle hnědí, lesklí sprinteři patří k Asii stejně jako smažené nudle. Je třeba s nimi počítat.

Do díry pode dveřmi narvala ručník a lehla si zpátky na postel. Zavřela oči. Úlevně vydechla. Náhle zvláštní pocit a letmé zamračení. Otáčí se doleva, otvírá oči a...

„Fuuj!“ vypravila ze sebe, hrdlo sevřené. V rohu, deset centimetrů od její hlavy, ležela hromádka ropuch, každá velká jak pěst. Nevzrušeně si hověly, namáčkнутé na sebe a tvořící velký slizký chuchvalec. První návštěvníci. Anebo domácí? Na tom nesejde. Byly tam.

Uklidnila se, snažila se usnout, ale znovu a znovu jí pohled utíkal doleva. Nakonec ji únava přemohla a s prvními thajskými kamarádkami po boku usnula.

Nový den s sebou přinesl husí kašlání, neznámé hlasy a dětský křik. Ropuchy se přes noc ani nehnuly. Popřála jim dobré ráno.

Otevřela dveře; dva žabáci nacpaní v ručníku; zvěsti o krásné slovenské princezně se roznesly. Vyhnala je s nepořízenou.

Oblékla se a vyrazila do centra oblasti. Po hlavní silnici fičely motorky a skútry, které se, jakmile obyvatel jihovýchodní Asie překročí práh domova, stávají součástí jeho těla, i když „jde“ třeba jen k sousedovi na kávu.

„Vy jste přišla pěšky?“ zírali na ni v jakési cestovce a půjčovně skútrů a dvou jízdních kol v jednom. Přisvědčila a pár minut nato už šlapala na modrém retro kole s proutěným košem na řídítkách.

První sešup z kopce přinesl úžasný pocit svobody, vlající vlasy a zjištění, že brzdy téměř nebrzdí. Po dvou třech hodinách dojela na druhou stranu ostrova. Slunce pálilo, byla rudá, zpocená a odhodlaná zakusit nové dobrodružství. Vstoupila do kanceláře s potápěčem na vývěsní tabuli, zapsala se do kýženého kurzu freedivingu a druhý den rovnou začala.

Freediving je potápění bez jakýchkoliv přístrojů, kyslíkových bomb a podobně. Profesionálové dokážou podat výkony, při nichž se z lidí mění v ryby; za zmínku stojí zadržení dechu na dobu více jak deseti minut a potopení se do hloubky dvě stě až tři sta metrů na jeden nádech. Jste odkázáni sami na sebe a na své tělo, dokonale spojení s oceánem, a to Patris fascinovalo.

Nejprve však teorie. Seděli v učebně a instruktor obsáhle vykládal v angličtině. Rozuměla možná polovinu všeho řečeného:

„... je ... krátkodobá ... vědomí ..., ... je ... hypoxií ... tkáně ...
... ohrožuje ... během ...

Během ... freedivera ... vlivem ... tlaku ...

Kyslík ... do ... v ... síti ... Vracen ... je ... množství ... tlak ...“
a další podobné informace poslouchala s rozpačitým úsměvem.

Nějak to prostě zvládnou, řekla si později cestou do svého papírového království žab, navíc mám tenhle štos... Každý účastník kurzu vyfasoval k naučení šedesát stran obsáhlých pouček, instrukcí, faktů a statistik. Zaparkovala kolo, sedla si na lavičku pod oknem a pustila se do domácího úkolu.

Byl parný večer a z její hlavy se kouřilo, když se před ní objevila postava.

„Hello,“ pozdravil muž. „Já jsem tvůj soused.“

Vzhlédla. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, měl nepřírozeně opálenou kůži, svalnaté tělo, nagelované blondaté vlasy, podlé oči, křivý úsměv a slizkou tvář. Dřív, než stihla odpovědět, uvolnil lavinu laciných komplimentů, jimiž dostával elementárně smýšlející či zoufalé ženy do postele. To se jí netýkalo. Zdvořile ho odbyla a zavřela se u sebe v pokoji.

Plavala složitým textem, zatímco venku houstla noc. Většinu slov nerozuměla, hodně překládala a ve výsledku se nenaučila nic. Jakmile se čas přehoupl přes čtyři nuly, odskočila si na záchod. Otevřela dveře, usedla na mísu, oči unavené, a protahující krk do stran, zahlédla cosi dlouhého, tenkého a živého. Další zvědavý návštěvník od řeky: plazil se vedle ní a byl to had!

Nebyl zrovna obrovský, ale člověk ho v koupelně nepotřebuje potkat. Jenže vysvětluje to hadům, jsou stejně nahluchlí jako žáby.

Opatrně si opláchla ruce a zavřela dveře, otvor pod nimi ucpala ručníky a oblečením a šla spát.

Na okno klepalo ráno. Místnost se oteplovala. Stoh papírů nevinně polehával u procitajícího těla. Bylo jí zle. Už od příletu se necítila dobře a její zdravotní stav se neustále horšil. Měla ucpaný nos, hlavu bolavou a hlas slaboučký.

Po koupelnovém hadovi nebylo stopy.

Ve společné sousedské polovenkovní kuchyni vařila čaj. Free-divingová teorie, kterou držela v ruce, a z ní vyrůstající stres v ní zahubily chuť k jídlu. „Do čeho ses to zase namočila?“ vzdychla. Srkala čaj a zírala do papírů, když vtom zahlédla velkou, silnou větev padat ze stromu. A jak ta větev spočinula na zemi, odplazila se přímo pod její koupelnu.

„Děláš si... Tohle není možný!“ vykřikla hrůzou.

Čaj položila na stůl a vstoupila do tiché místnosti mezi papírové stěny. Zkontrolovala klubko ropuch. Byly tam. Pokračovala podél postele a –

„Ááágh!“ vyjekla. Šváb zaběhl pod postel...

Šla dál, pomaličku, ke koupelně. GoPro tyč jako prodlouženou ruku. Rozvážně tlačí do dveří, vidí část koupelny a Uh! Vedle záchodové mísy zahlédla konec těla podařeně rostlého černého hada, který bleskurychle prchá z jejího zorného pole.

Na scénu přichází paní domácí. Silná žena se silným sprejem proti hmyzu. Neohroženě stříká, přímo zběsile. Had už dávno zmizel v rozměrné odtokové díře. Také dva Finové se nachomýtlí, sousedé ob slizouna, manželský pár kolem padesátky, muž alkoholik, žena blázen. Postávali kolem a důležitě přikyvovali na to, co sami řekli. Pak přišli s řešením: protihadí kýbl. Ten položili na odtok – a bylo.

Freedivingový kurz pokračoval v bazénu. Předchozího dne Patris vyrozuměla, že se nemocný člověk nesmí účastnit kurzu. K provedení dýchacích technik je klíčový dobrý zdravotní stav. Po ní se nemoc pomalu, ale zákeřně sápara. Že bych to vzdala? To nikdy! přikázala si a skočila do vody.

Přeplavat bazén tam a zpět pod hladinou na jeden nádech zvládla. Následovala zkouška dvě minuty pod vodou.

To nemůžeš dát, sakra! Proč ses vůbec zapsala? nadávala v duchu po prvním neúspěšném pokusu.

Podruhé to vyšlo. Nazítří mohla do moře. Také si vyzkoušela jeden z nejdůležitějších pilířů při potápění bez přístrojů, kdy nadšenec leží na hladině, zrelaxovaný, uvolněnou každíčkou nepotřebnou část těla od obočí po chlupy na nártu, bez myšlenek, ty ubírají kyslík, a odevzdaný veškerenstvu. Freediving totiž není tolik o adrenalinu, jak si myslela, nýbrž o jakési meditaci.

Sprej proti hmyzu, co paní domácí neváhala spotřebovat při vypuzování hada, k večeru přilákal takzvanou stonožku obrovskou, latinsky Scolopendra gigantea, jejíž vzhled a červeno-oranžové zbarvení přímo křičí nebezpečím. Bodnutí může být smrtelné, pro zdravého člověka však nikoliv. Když nemocná Patris vstoupila do koupelny, už tam na ni čekala. Rozhovor byl strohý, jen křik, nadávky, a z druhé strany mlčení. I slizký soused

měl sbližovací úmysly... chtěla cestovat sama, ale okolní živočichové to pořád ne a ne pochopit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Náladová povaha dokáže ovlivnit také fyzickou stránku osoby. Ta pak nezvládne dlouho posedět ve stejné poloze na stejném místě, což mění přejezd značné části thajského království autobusem v nadlidský úkol s nádechem thrillerového dramatu.

A tak se Tom sesypal ze schodů jako rozlámaná sušenka přímo na špinavou ulici Bangkoku. Otřepal se, protáhl, nahodil tašku na záda, batoh na břicho, a vykročil vstříc velkoměstu.

Na vlakovém nádraží měl štěstí, když sehnal lístek na tentýž den v devět hodin večer, aby ukrojil další část úseku k cílené destinaci. Zavazadla odevzdal vytíženému mladíkovi v pochybně vyhlížející úschovně a s nabytou lehkostí vyrazil objevovat hlavní město.

Vyhlášené chrámy považoval za ztrátu času a peněz; z těch se již kouzlo a tradice vytratily. Zabloudil tedy do neznámých úzkých uliček, které dokážou vykreslit skutečný výjev zdejšího života, a objevil spoustu špíny, odpadků, smělých a vyžraných krys, ale i usměvavé tváře chudých lidí. Ve stinném rohu, hned vedle kanálu s hnědou vodou, zahlédl asi pětiletého chlapce, sedícího na kusu kartonu, jak koulí usazenýma očima a hubenými prstíky si utírá upatlanou tvář. O kilometr dál se blýskaly skleněné budovy rostoucí až do nebe, lidé nosili drahé obleky, jezdili v klimatizovaných autech, pracovali v moderních kancelářích a nosili masku důležitosti. Město kontrastů, v Asii více než běžné, stejně jako na celém světě.

Usmál se na chlapce a pokračoval dál.

Většinu odpoledne zkoušel psát v kavárně. Myšlenkami se přesunul do krajin příběhu, na kterém poslední dobou pracoval. K večeri si objednal nudle se zeleninou, snědl je u stolku na rušné ulici a zamířil k nádraží.

Ve vlaku mezi desítkami lehátek v otevřeném prostoru vagónu našel to své. Nebylo to kdovíjaké pohodlí, ale lepší než tvrdá sedáčka v autobuse.

Oslovil ho starší muž, co ležel na spodním lehátku. Dali se do řeči. Byl to Američan a psal básně; svoji vydanou knihu měl u sebe. Tom v ní listoval a v odmlkách hovoru také pročítal, ale moc tomu nerozuměl. Básně ho nikdy nebavily, natož pak v cizím jazyce.

Nebyla to špatná konverzace. Asi po hodině si popřáli dobrou noc a šli spát.

S ránem přišel průvodčí a budil většinu cestujících včetně Toma.

Vstal a později si ve stísněném prostoru u záchodu čistil zuby, když vtom vlak zastavil. Zhrozil se, vyběhl, prodíral se uličkou mezi lidmi, a jen tak tak stihl vyskočit ven.

Ihned se na něj sesypaly tucty řidičů hledajících kšeft. Neúprosně útočí na člověka a doufají, že přehnané úsilí rozboří hradby odmítavosti. Tom už lístek měl. Od nějaké organizátorky obdržel nálepku Koh Lanta a pokyn čekat.

Po cestě pozoroval smutné a jednotvárné plantáže palem, a když dorazili k moři, tak modrý, rozvlněný obzor. Za několik hodin zastavila dodávka před hostelem. Vystoupil a poděkoval.

O hostelech stále kolují představy nebezpečného místa plného úchylů, podivínů, vrahů a zlodějů. Není vyloučeno, že by se kdy nějaký výše popsany v historii hostelnictví v jednom neubytoval, ale obecně se dá říct, že je tato poměrně nová forma noclehu bezpečná, poněkud levnější, většinou plná podobně smýšlejících lidí, žijící uvolněnou atmosférou a občas dokonce luxusní. I zde však čeká nová zóna diskomfortu, a to v podobě sdílení koupelny a záchodu či kuchyně, je-li k dispozici. Právě to většinou bývá odrazujícím faktem pro mnohé, jaksi pohodlnější (čti bohatší) cestovatele.

Obdržel klíč od pokoje, který sdílel s dalšími sedmi neznámými lidmi. Byli tam dva Argentinci, Němka, Italka, Francouz, Angličanka a na palandě nad ním žena z Rakouska. Věková hranice od devatenácti do pětáctýřiceti. Povolání stavařské, kancelářské, ale také například žadné. Jeden z Argentinců byl plastický chirurg a Rakušanka amatérská boxerka.

Nejlepší a někdy i nejsmutnější skutečnost je, že se v hostelech lidé mění jako počasí během monzunového období. Mnohdy tak vznikají intenzivní, výživné a hluboké konverzace, ale také stovky ořepaných, prostých výměn názorů. Obrovská výhoda je procvičování jazyků a odhazování studu, čehož se v drahých resortech sotva docílí.

Tom si rozuměl s Argentinci, Francouzem a Němkou. Nepadli do zvlášť hlubokého vztahu, ale sdíleli podobný smysl pro humor, dokázali ocenit chvíle samoty i užít společné okamžiky, a co bylo důležitější, tyto dva aspekty od sebe oddělit a respektovat. Tom byl rád sám. Čím víc psal, tím raději chodil po městech, plážích, lesích i parcích, nikým nerušen. Pozoroval, radoval se z maličkostí, jež často více než dvě oči nevidí, a zapisoval si různé poznámky a myšlenky. Zamiloval si běh, plavání, thajský box a kalistenické cvičení, totiž sporty, kde je člověk sám se svojí myslí. Dřív chodíval s partou lidí do hospody, hrál kolektivní míčové hry a studoval na univerzitě, ale cosi uvnitř se postupně měnilo; přemýšlel nad životem a mnoho věcí mu přestalo dávat smysl. Zkoušel a hledal, z čehož vykrystalizovaly určité priority.

Staří lidé většinou říkají, že jim život protekl mezi prsty a že kdyby mohli vrátit čas, udělali by tohle a tamto jinak. Proto je klíčové utříbit si životní priority a držet se jich. A když být s lidmi, tak v dobré společnosti, s rodinou či nejbližšími přáteli.

Hostelníci, a nejen ti z Tomova pokoje, neustále objížděli turistická místa, která někdo někdy doporučil, a když se vraceli, vypadali dost ztrhaně, většinou neschopni podat popis celého zážitku delší než: „Jo, bylo to fajn.“

Často Toma zvali, ať jede na nějakou tu sochu či úžasný bar na pláži s nimi. Rád objevoval a jejich nabídek si vážil, ale obvykle odmítal. Jakmile totiž nepsal, duše ztrpkla, a on si pak nedokázal naplno užít cokoliv jiného. Navíc člověk nemusí vidět všechno; lépe je vidět méně, ale pozorovat více.

Jednoho teplého slunečního dne (takové byly na jihu všechny) vstal, opláchl si obličej a šel běhat na pláž. Vrátil se, přichystal snídani, a když ji jedl, hostel už zel prázdnotou. Kolem

jedenácté usedl k plastovému stolku na skládací židli a s výhledem do hlavní ulice začal pracovat. Nejprve mu to vůbec nešlo, nedokázal se v horké místnosti soustředit. Napsal pár odstavců, přeškrtnal je, a zkusil to znovu. Se zoufalým vzdechem se opřel do židle, klepaje pravou nohou a ukazovákem levé ruky. Pravý loket na stole a tužku v puse. Vzhlédl do ulice. Vypadalo to, jako by uvažoval, ve skutečnosti bezmyšlenkovitě zíral před sebe. Dělal to často, aby si mozek odpočinul a po chvíli opět kreativně fungoval. Venku se míhaly auta a motorky. Náhle ho cosi napadlo, napsal část věty – a znovu vzhlédl od sešitu, hledaje před sebou správný konec, a vtom po silnici projela nápadná dívka na modrém retro kole s košíkem na řídítkách. Zaregistroval nějaká barevná tetování a její tvář. Byla moc pěkná. Pousmál se a pokračoval v práci.

KAPITOLA PÁTÁ

U hlavy žáby, u nohou švábi, pro Patris rutinní ráno. Dnešní lekce konečně naslano. Vstoupila na palubu potápěčské lodi. Pluli dvě a půl hodiny. Chvíli si povídala s dalšími účastníky kurzu, Bitem a jeho malajskou přítelkyní. Instruktor byl opálený charismatický Francouz s krátkými šedivými vlasy a černýma očima. Líbil se jí. I s ním se párkrát dala do řeči, ale většinu času seděla sama, v rohu. Vlajka thajského království vlála na přídi, z obzoru vyrůstaly vzdálené šedivé ostrůvky. Kousek od ní se pod přichystaným občerstvením prohýbaly stoly. Nesnědla ani sousto. Žaludek zaplnil strach, a stres ho pevným uzlem svázal. Tělo válčilo s nemocí. Nezávislá kuchařka Mysl vařila speciální polévku vzrušení a pochybností. Červenou řekou si razila cestu dravá štika adrenalinu.

Motor ztichl.

„Jdeme na to,“ usmál se charismatický Francouz.

Kromě dvou žlutých bójí nebylo široko daleko nic než moře, divoké a hrající si s lodí.

Patris vstoupila na okraj paluby a pohlédla na tmavou, neklidnou modř. Zhluboka se nadechla a skočila.

Doplavali k bójím a chytli se jich.

„Nezapomeňte, co jsme se učili...“ hovořil instruktor. Proud byl silný a vlny dokonale rozptylovaly nervózní učence. „Ty medúzy...“ pokračoval, „... ty medúzy... tu normálně nejso-“ náraz vlny. „Zkuste si jich nevšímat,“ zašklebil se. „Dobře, začneme.“ Jednoho po druhém zajistil menším lankem k tlustému lanu padajícímu do hlubin. Spojenými konečky palce a ukazováku naznačil, že je vše v pořádku, a potopil se. Patris ponořila hlavu pod vodu. Francouz klesal kolmo a vlnil přitom nohama, na kterých měl nasazené obrovské ploutve. Stovky medúz nevinně, téměř nehnutě visely jako bílé skvrny na modrém pozadí. Zírala, jak jeho postava klesá a klesá, a nakonec mizí v nejtmaších odstínech modré. Zachvátila ji panika.

To přece nemůžu dát! Bože, to byl zase nápad! Ty si vždyc-
ky vymyslíš nějakou blbost, aniž bys věděla, co to obnáší! Sa-
kra... Sakra! Tohle jsem nečekala. To ne, tohle nemůžu zvlád-
nout! Takhle uvažovala s hlavou nad hladinou; v tu chvíli by se
nejraději teleportovala zpátky na Slovensko. Brit a přítelkyně už
nehnutě leželi na hladině a vlny s nimi hýbaly jako s mrtvolami.

Dýchala neklidně, zrovna když potřebovala pravý opak.

Dobře, máš, co si chtěla, tak teď se snaž.

Zaujala stejnou polohu jako ti dva. Přišel čas naostro vyzkou-
šet techniky z bazénu.

Zklidni se.

Relaxuj.

Nehybně. Jako kus dřeva.

Bez emocí.

Bylo to těžké; třásla se zimou, hladina rozdováděná a všude
kolem medúzy. Do toho ten mizející Francouz! Tam se mám po-
topit? To přece nejde. Přestaň myslet! Bere ti to kyslík.

Medituj.

Staň se vodou.

Nadechla se a jako kachna se zanořila pod hladinu. Klesala.
Náhle bolest. Medúza. Záhy ji popálila druhá. Jemnými pohyby
působily elegantně a vzhledem směšně; malý houbovitý klobouk
a za ním táhnoucí se do délky až půl metru bílé žahavé vlasy.

Dál to nešlo. Otočila se.

„Co se stalo?“ zeptal se instruktor.

„Nevím,“ řekla. Ale věděla... Hloubka ji vyděsila.

Rozdýchávala se na další pokus. Medúza ji žahla do čela, bo-
lest pálivá jak peklo. Sebrala všechnu vnitřní sílu a zkusila to
znovu.

Vypnout vše, co nebudu potřebovat...

Nádech a...

Odvedle se ozývaly vzdechy, jak slizký soused ojížděl další
naivku chycenou do sítě slibných slov. To, a ani sedm žahanců od
medúz, však Patris neubralo na štěstí. Byla na sebe pyšná. I přes

neobyčejně náročné podmínky a nemoc se potopila do třinácti metrů. Tím to ovšem nekončí, zítra musím dát sedmnáct, abych dokončila kurz, připomněla si. Uf, to bude jiná výzva. Ale pro dnešek jsem do toho dala maximum! A s takovým pocitem se člověku dobře usíná.

Závěrečný den kurzu, v divokém moři.

Zavřené oči, dýchat plynule, nemyslet, usínám... teď! Nadechla se a zanořila.

S každým metrem vyrovnávat tlak.

Klesá do hlubin; cítí se neuvěřitelně. Strach se ozývá, ale marně: Tady nemáš co dělat, nemůžeš zkazit tuhle chvíli!

Protíná tmu a ocitá se v jiném světě. Už vidí pestrobarevné dno, barakudy, tady svítí modrá hvězdice, tam dýchá obrovský korál. Ticho. Klid. Zničehonic přichází bolest v uchu a hlavě. Chybí ještě kousek. Pár metrů, aby dokončila kurz.

Nikdy nesmíte jít přes bolest, vybavuje si instruktorova slova. Ale cílevědomý člověk někdy ztrácí zábrany. V tomto sportu to může znamenat smrt.

Dosáhla dna a následně začala stoupat.

Vynořila se a hlasitě se nadechla. Kopala nohama, aby se udržela nad hladinou, a mezitím k ní připlaval instruktor. Pálily ji rány od medúz a ucho div neprasklo.

„Špatná technika,“ řekl Francouz. „Je mi líto, zkusíš to příště.“

Ještě toho dne, stále nachlazená a s nesmírnou bolestí v uchu, neváhala zaplatit za další pokus o několik dní později, což se jí následně vymstilo...

Šla po šterkové cestě ke svému domku, zahlédla děti a zastavila se u nich. Hrály si s krabicí, předstíraly, že mají saně, a sjížděly po hromadě odpadků, lahví, starých kol, hadrů, kusů plechu a podobných věcí skládkového charakteru. Společně se pobavily a nasmály. Ta děcka jí přirostla k srdci a dodávala pocit domova.

Před kuchyní postával úlisný soused. Pozdravil a řekl:

„Dneska je market, chtělas přece jít, ne?“

„Vážně?“ oči jí zazářily. Milovala asijské trhy, obzvláště ty v Thajsku.

„Můžu tě tam hodit,“ navrhl soused.

Zaváhala.

„Za dvacet minut jsme tam, pak tě zas vezmu zpátky.“

Nakonec proč ne, pomyslela si. Co by se mohlo stát? „Tak dobře. Jen se převléknu.“ V představách už vybírala sladká, žlutá manga, ochutnávala smažené nudle a komunikovala s trhovci rukama a nohama. Jakmile však usedla za muže na skútr, jako by dostala šok. Z toho člověka vycházela nějaká zlá síla. Rychle prozřela a napadlo ji slézt, ale skútr se rozjel. Ihned zalitovala.

Jeli městem a on se stále posouval dozadu, doufaje, že konečně ucítí její tělo. Ona činila zrovna tak, ve snaze oddálit se, až dosáhla konce sedadla.

Domů postupně ubývalo, a poté jeli neobydlenou krajinou mezi plantážemi. Jestli tady zastaví, tak mi nikdo nepomůže, zhrozila se. Patris, ty jsi tak tupá!

Začal zpomalovat. Zastavil se jí dech. Skútr už téměř stál, když z protisměru vyjelo auto. Vzal za plyn a znovu zrychlil.

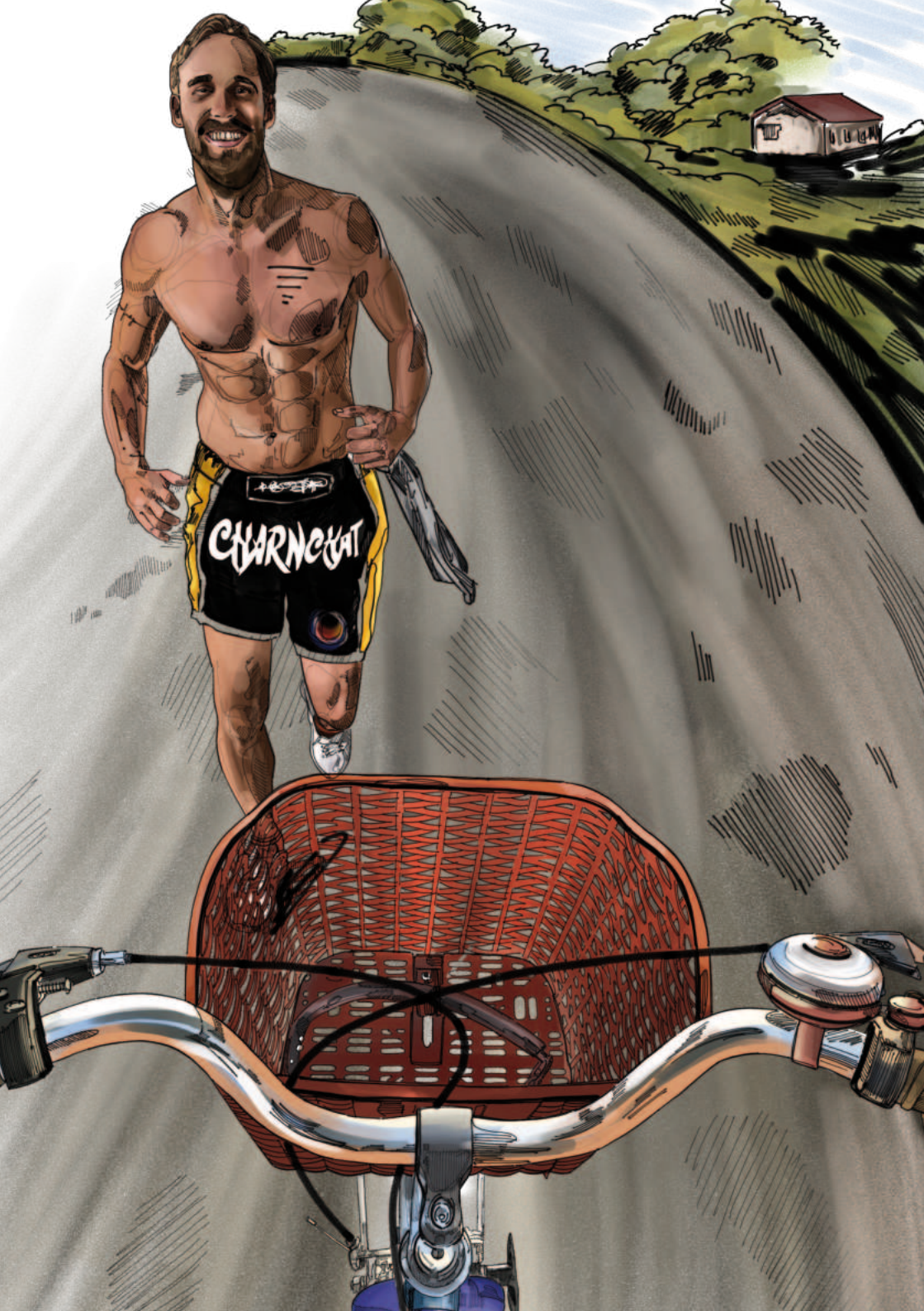
Dorazili na místo konání trhů a našli jen prázdné dřevěné stoly s kovovou konstrukcí po stranách a modrou plachtou jako střechou.

„To je divný,“ řekl, „dneska tu přece měly být.“

„To je vážně zvláštní,“ zamračila se. „Odvez mě zpátky, prosím.“

Podivně se zašklebil. „No dobře.“

Provoz zhoustl a už se tolik nebála. Měla vztek. Bylo to ztracené odpoledne.

KAPITOLA ŠESTÁ

Od kurzu freedivingu uběhlo několik dní. Patris zdravotní stav se nelepšil, i bolest ucha trvala. Sousedovi se snažila vyhýbat. Jezdila na kole, objevovala skrytá místa, fotila a užívala nových zkušeností. Protihadí kýbl plnil svou funkci skvěle a na žáby si zvykla.

Hodně času trávila s dětmi, hrála si s nimi a učila je anglicky.

„Dobře, teď nakreslím medúzu... jelly fish. Opakujte: jelly – fish.“

Šišlavě po ní opakovaly.

„Výborně. Další... co třeba... jasně, goose, to je tahle bláznivá husa, co tu každý den kejhá. Moc nečum, nebo půjdeš na pekáč,“ otočila se k hloupě vyhlížejícímu ptákoví.

„Guš,“ zamumlal jeden z chlapců.

„Khus,“ řekl druhý.

„Yes, yes. Jde vám to. Well done, kids.“

Večer sedla na kolo, sjela z kopce, přejela most přes hnědo-zelenou řeku a spočinula na samém konci pláže, táhnoucí se v délce asi tří kilometrů. Tady nebyly žádné resorty, sem tam jen rybářská bouda a před ní dřevěná veslice, špinavá síť a občas i rybář samotný, bezmyšlenkovitě kouřící a vyhlížející lepší časy pro své potomky.

Slunce intenzivním žářem napovídalo, že na obloze ještě chvíli pobude. Vzala telefon a přidávala novinky ze své cesty. Lidé na sociálních sítích jí neustále psali, jak září, jak vypadá skvěle a jak moc ji obdivují. Měli pravdu; byla šťastná, protože si konečně šla za svým, aniž by se musela ohlížet na někoho jiného. Ničeho nelitovala; zjistila, jak úžasné je cestovat sama. Také si nadobro potvrdila, že jsou s partnerem zcela odlišní. On chtěl zůstat v rodné zemi a budovat vlastní podnik, ona už neměla pochyb: Slovensko jí nemohlo poskytnout nezbytnou životní tekutinu. Potřebovala změny, intenzivní zážitky, vzrušení, adrenalin, poznávat svět a čelit výzvám, zdolávat nástrahy, které jdou ruku v ruce. Zároveň hledala samu sebe, a než odletěla, doufala v nalezení odpovědí právě ve chvílích nepohodlí a samoty.

Tušila brzký rozchod, protože zůstat spolu by znamenalo ustoupit od snů jednoho z nich. Ale stále byl ve hře plánovaný návrat domů a následná společná cesta na Maledivy a Srí Lanku.

Kdo ví, co bude, pomyslela si. Raději se pokusím soustředit na pozitiva, která touhle cestou oba získáváme. Zkusili jsme to a uvidíme.

Je potřeba zkoušet, někdy i chybně, pak se oklepat a zkoušet dál. Kdyby nebylo změn a kroků do neznáma, současné lidstvo by neexistovalo. Možnost a uskutečnění důležitých rozhodnutí je klíčovým krokem ke skutečné svobodě.

Den poté, v poctivém tropickém pařáku, šlapala na kole po horkém betonu do centra oblasti. Rozhlížela se kolem a letmo pomrkávala po restauracích. Všude samé rodiny a staří chlapi, co sem přijeli kvůli sexu, hudovala v duchu. Kam se poděli mladí, inspirativní cestovatelé? Asi jsem na špatném místě.

Zastavila před masážním salonem, zaparkovala kolo a vstoupila.

Mohutná Thajka tlačila lokty do svalů, ohýbala, co šlo, a do poklidné hudby křupaly ztuhlé klouby.

„Nevíte náhodou, kde se tady dá dobře a levně najíst?“ zeptala se Patris. „Byla jsem všude možné a vždycky mi dali tunu oleje.“

„Myfriends, tam být?“ navrhla Thajka.

„Ne, to neznám.“

„Myfriends dobrý, levný, jít tam. Kousek odtud.“

Po masáži navedla Patris k restauraci. Patris přikývla a rozhodla se vyzkoušet nový podnik zítra. Stála na ulici a označovala si místo v mobilní mapě.

„Hey, it's a nice bike,“ zaslechla. Vylekala se, vzhlédla a zamumlala: „Ah, thank you.“

Člověk, který ji oslovil, utíkal podél krajnice. Měl šortky na thajský box a triko zastrčené za pasem a vlající mu podél levé nohy. Hm, konečně nějaký sportovec, pomyslela si. Celkem fešák, ten se určitě nejedí do Thajska ožírat jako sousedi Finové.

Sedla na kolo a ujížděla na svůj homestay. Mladík jí ještě proletěl hlavou; něco jí říkalo, že by ho ráda poznala, chvíli nato však znovu myslela na budoucnost a sny, které má v plánu si splnit.

Tom seděl na pláži, díval se na moře a přemýšlel, co dál; je teprve začátek ledna, příliš brzo na návrat, v Praze je tma, bahno a déšť. Ani práce ještě nebude. Tady mi za týden končí víza.

Zahlédl Němku z hostelu. Byla vysoká a měla vysportované tělo, tmavé oči a kulatý obličej. Fyzicky ho nepřitahovala, ale byla mu sympatická. Usmál se, když k němu přisedla.

„Hallo, wie geht es dir?“

„Moc dobře, díky. Zrovna přemýšlím nad budoucností.“

„A jde ti to?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl zvesela. „Neumím to a nikdy umět nebudu.“

„Jsme na tom stejně.“

„Kdy ti končí víza?“ zeptal se.

„Za pět dní.“

„A pořád nevíš?“

„Ne,“ rozesmála se hlubokým německým smíchem.

„Máme to ale problémy,“ řekl ironicky.

„Nejspíš zkusím Langkawi.“

Tázavě se na ni podíval.

„Ostrov nedaleko odsud. Patří k Malajsii.“

„To zní dobře. Dá se tam surfovat?“

„Nevím. Myslím, že je to hlavně na potápění. Můžu se ti podívat.“

„Jsi hodná, díky,“ odmlčel se a zrakem spočinul na klidné zlaté hladině. Lidí kolem přibývalo; blížilo se oblíbené vystoupení končícího dne.

„Kamarád mi poslal odkaz na nějaké dobrovolnictví,“ prohodil do zamyšleného ticha. „Něco s tygry v pralese, pomáhání želvám a čištění pláží.“

„Óh! Das ist super! A kde?“

„Sumatra.“

„Jé, tam bych moc ráda jela.“

„Proč?“

„No... nevím,“ zarazila se, „ještě jsem na Sumatře nebyla.“

„Hm.“ Znovu se podíval na obzor. Slunce svým odrazem pŕlilo hladinu světle žlutým pruhem od horizontu po pláž a téměř

viditelně padalo do tmavě šedivého oparu nad přísně seknutou čarou vody. Beze slova vstal a vběhl do moře. K Němce si mezitím přisedl Argentinec, mladý a sympatický plastický chirurg. Upíjel z piva a vypadal spokojeně. Následně všichni tři odešli zpátky do hostelu.

Tom vzal notebook a projížděl mapu jihovýchodní Asie, do toho pročítal informace o dobrovolnickém programu na Sumatře. Únorový termín by zapadl do jeho (ne)plánů, ale už byl plný. Koukl na letenky a dál zkoumal mapu.

Po chvíli přišel do pokoje a zvolal: „Koupil jsem letenku na Bali a zároveň z Bali zpátky do Prahy, v březnu, do té doby pojedu na Lombok a možná Komodo a další ostrovy, co tam jsou.“

Nerad plánoval a neuměl to, avšak jistě konce dodávají věcem na pomíjivosti, a ta vyzdvihuje mimořádnost a nutí k činům.

„Takže Sumatra nebude?“ zajímala se Němka.

„Nebude. Víš, já bych stejně nedokázal být měsíc s dalšími patnácti lidmi a dělat, co se mi poručí.“

Nazítří psal několik hodin, a poté se procházel po rozpálené ulici, kde začínaly růst stíny domů. Pozoroval prostředí a lidi; na severu byli milejší, dupal, člověk jen šel, usmíval se a oni se také smáli. Tady je zkazil turismus. Ten katalogový, kdy si rodina nebo parta opilců zaplatí deset dní, brouzdá mezi plážemi a restauracemi a kupuje zájezdy na elephant riding, profláknuté vodopády, čtyřkolky a další kraviny. Do Pai jezdila jinačí sorta cestovatelů. Hipsteři, hipíci, boxeři a podivní staří blázni. Každý, kdo tam patřil, byl vtažen a chycen tamějším kouzlem. Tím se tvořila zvláštní a pozitivní komunita lidí. Domorodci je znali a oni znali je. I já do Pai zapadl. Tady nikdo nikoho nezná a každý si drží odstup. Bílí si myslí, že jsou tu páni a vládci, když celý rok spořili a mohli si dopřát pěkný hotel u pláže. Opovrhují Thajci a Thajci opovrhují turisty. Nejsou hloupí a mají svou důstojnost. Je to začarovaný kruh, který pozbývá radosti, tolerance a otevřenosti.

Jak tak přemýšlel, ve vzdálenějším pruhu projela holka s barevným tetováním, co ji zahlédl pár dní zpátky. Měla štíhlé,

dlouhé a opálené nohy, vlasy svázané do culíku a přes hlavu zavázaný žlutý šátek. V jejím vzhledu se mísila divoká amazonská válečnice a poctivá, pracovitá italská hospodyně. Zíral na ni, dokud nezmizela v dálce.

Hostelníci chodili pít často, převážně ti, co v práci dostali měsíci dovolené a chtěli se odvázat od běžného života, jak to jen šlo. Ten večer se Tom přidal ke dvěma Argentincům a Francouzovi. Šli na pláž, poslouchali hudbu, pili pivo a rum.

„Cómo?“

„Las chicas en la república Checa son muy muy bonitas, ¿sabes?“

„Áh, sí, sí,“ kýval hlavou Argentinec.

„No fakt! Přijď mě navštívit a uvidíš. Češky a Slovenky jsou nejkrásnější holky na světě. Pero en España y Francia, úh, tam jsou taky nádherné holky, úplně jiný než ty naše.“

„Vale, me voy a Praga a představíš mi své kamarádky, platí?“ smál se plastický chirurg.

„Por supuesto, přijď a něco vymyslíme.“ Upil piva a prohlížel si láhev. „Ale hoši, naše cerveza,“ pokračoval, „to se s tímhle nedá srovnávat.“

Veselých témat přibývalo, hlasy se zvyšovaly, tekutin ubývalo a těla se počala cukat do rytmů hudby. Opustili pláž a opile kráčeli po ulici, ptajíce se kolemjdoucích, kde to v noci žije. Zastavili taxikáře v tuk tuku, smlouvali o ceně, a nakonec je odvezl do plážového baru, kde skoro nikdo nebyl. Vtrhli na parket a tančili. Jen oni čtyři. Další, co přicházeli v hezkém oblečení a vyzývavých šatech, zatím nedosáhli alkoholové hranice, kde odpadávají zábrany, a usedali do stinných prostor a nesměle upíjeli z barevných drinků.

Argentinci, Francouz a Tom se přemístili o několik palem dále do jiného baru. Hlasitá hudba, snědá obsluha a všude písek, to zůstalo stejné, jen opilců a tanečníků přibýlo. Dali se do řeči s partou Italek na poznávacím zájezdu. Následující hodiny minuly jako zrychlený film.

Když se Tom s prvními paprsky slunce vracel do pokoje, někteří hostelníci již snídali. Zahanbeně je pozdravil a šel spát.

Vzbudil se kolem poledne, v místnosti byl těžký, vydýchaný vzduch, prosycený alkoholovým odérem a chlapským smradem. Argentinci i Francouz stále spali. Vstal a šel do koupelny. V noci to byla úžasná akce, ráno už ne. V zrcadle potkal zmačkaný obličej s kruhy pod očima. Ta tvář se pokusila o úsměv, ale dopadlo to tragicky. Pustil sprchu. Voda smývala únavu, vzpomínky, výčitky... S nádechem otevřel oči a letmo zahlédl černý flek na špinavých kachličkách. Leknutím se probral. Thajská osminohá kráska velikosti dlaně měla stejné úmysly jako Tom; těžko říct, co smývala ona. Osušil se a pavouka nechal být.

U pozdního oběda potkal Němku. Věnovala mu svěží, škodolibý úsměv.

„Hallo, lieber Tom, jak se dnes máme?“

„Skvěle,“ odsekl a podrbal se na hlavě. „Jsem jen trochu unavený.“

Jo, a ztratil jsem žabky,“ dodal lhostejně.

„Bože... No, upřímně, vypadáš hrozně,“ řekla.

„Díky.“

„Měl by ses jít vyspat.“

„Možná.“

Objednali si jídlo.

„Víš, já tyhle kocovinový dny nenávidím.“

„To každý.“

„Vždycky si říkám, k čemu to pití je. Utrácíš peníze, ničíš si zdraví a druhý den nic neuděláš.“

„Aber... v noci takhle nepřemýšlíš, richtig?“

„Přesně.“

„Takže to nestálo za nic?“ zeptala se.

„Ale jo, byla sranda...“

„Tak vidíš.“

Po jídle zkusil psát. Nešlo to. Mozek měl plné ruce práce s návratem k normálnímu chodu. Potil se a vytvářel jednu špatnou větu za druhou. Položil pero a půl hodiny odevzdaně seděl, naštvaný sám na sebe.

Nastal večer a hostel se plnil lidmi.

Potřeboval na vzduch. Rozhodl se najít ztracené žabky. Netušil, jak se ten druhý bar jmenuje, ani kde ho najde. Matně si pamatoval střípky okolní krajiny.

„Je to fakt daleko, vezmi si skútr,“ radil Francouz.

„Nechci. Potřebuji se protáhnout a vrátit tělu, co jsem mu v noci vzal,“ usmál se Tom, nazul běžecké boty a vyrazil doprava po hlavní ulici.

Nebe tmavlo. S každým dopadem chodidla mu třísklo v hlavě. Plánoval běžet tak dlouho, dokud bar nenajde. Když uběhl prvních dvě stě metrů, zpozoroval v dálce povědomou postavu. Dívka s tetováním. Stála u chodníku, opřená o modré retro kolo s proutěným košíkem na řídítkách. Tentokrát měla červený šátek, kraťouchové šortky a červené triko.

Pousmál se. Měl bych ji nějak oslovit, napadlo ho. Ale co říct? Rychle se blížil.

„Hey, it's a nice bike,“ zahuhlal, když ji míjel.

Vzhledla od telefonu a polekaně odpověděla: „Ah, thank you.“

Ubožejší kravinu jsi říct nemohl! Proč jsi nezastavil? vyčítal si, a pokračoval přitom v běhu. Chtěl jsem, ale... odpovídal sám sobě, ... ale nějak to nešlo...

No co, nechám to na osudu. Jestli ji ještě někdy potkám, tak ji oslovím! přísahal si.

Otočil se, dívka mezitím sedla na kolo a ujížděla druhým směrem.

KAPITOLA SEDMÁ

Jestliže člověk najde svůj smysl života, či poslání, anebo osobní příběh, jak popisuje Paulo Coelho v knize Alchymista, a nechá se tím pohltit, poté, věnuje-li se dané aktivitě, věci nebo myšlence, pociťuje nefalšované štěstí. V opačném případě, pokud ví, že nechce utéct cenný den, aniž by se alespoň chvíli věnoval tomu, pro co byl zrozen, přichází stavy melancholie, prázdná duše a zamračený pohled na svět.

Tom se po promarněném dnu s kocovinou cítil hrozně, a proto si nařídil budík na brzké ráno. Chtěl navodit zpátky jakýsi režim a užít čas tak, jak je potřeba. Už dlouhou dobu ho neprobouzel nepříjemný umělý zvuk kohouta, odvykl si, a nebylo snadné vstát z postele.

Bylo světlo, ale slunce ještě nevyšlo. Běžel po pláži. Rybáři s přílivem vyplouvali na moře a krom nich tam nikdo jiný nebyl.

Snídal v prázdné kuchyni, a když ostatní vstávali, s nasazenými sluchátky a zamyšleně přivřenýma očima již psal.

Odvedl dobrou práci, nikdo ho nerušil, a tak byl spokojen. Vyšel před hostel, polední slunce páliło a on se smál.

Buch, buch, buch. Děcka bouchala na chatrné, krátké dveře jako piják na hospodu, z které ho právě v tom nejlepším vyhodili. Patris v noci nespala dobře. Táhl tělo po pokoji jako loutku. Otevřela. Děti po ní skočily a dokonale ji probraly.

Poprvé od příletu do Thajska vytáhla malovátka a začala se kráslit. Opičáci vrískali kolem, brali jí vše, co se třpytí, utíkali pryč, vraceli se, malovali rtěnkou a tužkou na oči a všichni se chechtali.

Patris i děcka vyrazily společně k moři, kde ve stínu palem zmrazovaly vzpomínky do černého přístroje. Potom nastal čas oběda. Vzpomněla si na podnik, co doporučila masérka, a zamířila do Myfriends.

KAPITOLA OSMÁ

Jak krásná je ona životní skládačka, kdy každý samostatný dílek působí tajemně a neznámě a probouzí otázku Proč?, ale přistoupí-li hravé dítě Čas a začne dávat stavebnici dohromady, dřív nebo později vyjde najevo výsledný tvar, na který jsme s jednotlivými dílky ani nepomysleli. Stačí mít trpělivost, oči otevřené a nechat dítě si hrát.

Tom později zjistil, že budík, předchozí ztracený den, párty s Argentinci a Francouzem, Španělka zmiňující Koh Lantu, zima na severu v Pai a vůbec celá ta cesta do Thajska nebyly náhoda. Náhody totiž neexistují. Vše se děje tak, jak má.

Vedle hostelu byla restaurace, kam každý den chodil na jídlo. Podnik vedl manželský pár; žena vařila a muž obsluhoval. Jídlo chutnalo skvěle a ceny byly nízké. I toho dne, kdy si přivstal, zamířil po dobře odvedené práci do Myfriends. Šel bosky, a jak se blížil, na tváři se mu objevil úsměv. Před vchodem stálo modré retro kolo s proutěným košíkem na řídítkách.

No dobře, Tome, teď už neunikneš. Včera sis slíbil, že ji oslovíš, pokud ji ještě někdy uvidíš. Jasnější znamení nedostaneš.

Dívka s barevným tetováním seděla u stolu pár metrů od kola a cosi dělala na telefonu.

„Hi,“ řekl.

Vzhlédla krásnýma plamennýma očima a odpověděla: „Hello.“

„Můžu se tě zeptat,“ pokračoval anglicky. „Kde se dá půjčit tohle kolo?“

„Over there, v turistických zájezdech,“ řekla.

„Fakt?“

„Jo.“

„Dobře... děkuji.“ Přistoupil ke stolu kousek za ní, položil si knihu a zápiskový blok a objednal jídlo. Poté vyšel ven a vzdálil se.

Kam jdeš? podivila se Patris v duchu. Mezitím majitel s ustavičně klidným obličejem a dobráckýma očima přinesl Pad thai.

Uchopila hůlky, nabrala sousto a vložila do úst. Telefon začal vy-
zvánět. Videohovor s mámou.

Ostré slunko mu křivilo tvář, když se vracel do Myfriends. Míjel modré retro kolo, usmál se na dívku, vstoupil a usedl ke stolu, kde měl věci. Vteřinu nato zaslechl známá slova, valící se z hezkých úst rychlostí rozvodněné řeky. Slovenka, usmál se, to je tady neobvyklé...

Videohovor trval dlouho; byl první od odjezdu. Patris horlivě vyprávěla, jakou chuť do života konečně dostala. „Vrátil se mi ten zápal, mamá, musela jsem vycestovat. Na Slovensku jsem pomalu ale jistě umírala...“ Také hovořila o obrovské výzvě, již čelila a stále čelí, o dětech, které „mě vůbec nenechají vydechnout, ale jsou zlatí a já jim můžu dát ten obrovský kopec nahromaděné lásky“, a lidech, jež poznala při kurzu i mimo něj. „Ani nevíš, mamá, jak šťastná se cítím!“ Byla jako ptáček, kterého vypustili z klece po letech věznění. Postupně přecházela do intimních a citlivých střípků historie. Jakmile hovor skončil, nadechla se a čerstvým vzduchem naplnila pročištěnou mysl.

Tom celou dobu vymýšlel trefnou, vkusnou a vtipnou první větu. Času měl dost... Konečně přemohl strach a vyrukoval s: „Tenhle jazyk jsem dlouho neslyšel.“

Patris překvapením cukla. Srdce jí hupslo, jako skáče žaludek na jedné z těch bláznivých pouťových atrakcí. Bože, to je trapas! Všechno slyšel a všemu rozuměl.

„Eh... ahoj. Ty jsi Čech?“ rudla a nedokázala navázat oční kontakt.

„Ano,“ usmál se. „Jmenuji se Tom.“ Chudák holka, vypadá vyděšeně, asi bych měl zmínit, že jsem její rozhovor nevnímal a vlastně skoro ničemu nerozuměl... mluví tak neuvěřitelně rychle! A navíc slovensky. Musím si dávat bacha a zapnout mozek na maximum.

„Já jsem Patrícia. Těší mě.“ Kdo by si pomyslel, že ten pěkný sportovec ze včerejška je Čech? A pak se zjeví tady a vyslechne si celý můj hovor s mámou. Bože, to snad není možný.

„I mě těší,“ pohlédl na její stůl, kde ležela černá kniha, a zeptal se, co čte.

„To je kuchařka,“ pousmála se. „Vydali jsme ji se snoubencem.“
„Vážně? To je super!“ pokusil se zakrýt mírné zklamání nad jejím posledním slovem. „Můžu se podívat?“

„Jasně,“ podala mu knihu.

Prohlížel stránky. „Koukám, že dost cestujete... Kde se ti líbilo nejvíc?“

„No, těžko říct, každá krajina má něco. Ale mám ráda Thajsko a hodně se mi líbí Srí Lanka,“ pravila již uvolněněji.

„Opravdu? Zajímalo by mě, jaké recepty se tam dají vymyslet. Já tam jedl jen smaženou rýži a... takový ten jejich tradiční... no, jak se to jmenovalo... kousky chleba osmažený na pánvi... ah! Kottu.“

„Srí Lanka má úžasné bohatou kuchyni,“ podotkla překvapeně.

Obdivoval fotky nazdobených receptů s vlaječkou Cejlonu a přikyvoval.

„Jak se ti líbila?“

Vzhlédl. „Srí Lanka?“

„Ano.“

„Nesnášel jsem to místo.“

„Co?“ vytřeštila kaštanově hnědé oči, ve kterých hořel energický plamen.

„No.“

„A proč?“

„Byla to moje první zkušenost se zemí třetího světa. Všude bordel, přeplněné ulice, vlaky k prasknutí narvané lidmi. Měl jsem spoustu času a projel celý ostrov. Většina turistů navštíví Kandy, Elu, čajové plantáže, a především jižní pobřeží, kde jsou resorty – to asi víš, že?“

Přikývla.

„Resorty si uklízí pláže a okolí. Ale kde není turismus, tam žijí na smetišti. Seznámil jsem se s dvěma Francouzi, už v Trincomale, a společně jsme jeli na sever do Jaffny, kde kromě nás nebylo jiného cizince. Půjčili jsme si kola a projížděli městem a okolím. Tolik bordelu jsem v životě neviděl. Odpadky se táhly od chatrčí přes cestu až po jakési fotbalové hřiště, kde plnily

funkci trávníku,“ zarazil se a usmál. „Když tak vzpomínám na ten cyklo výlet... měli jsme vlastně víc štěstí než rozumu. Na severu skončila válka vcelku nedávno a my vyjeli za město, uhnuli z cesty a projížděli polem s dírami od vybuchlých min. Říká se, že jich tam je pod zemí ještě spousta nevybuchlých. Křičím na Frantíky: ‚Hej, myslím, že projíždíme minovým polem!‘ Blbě se usmáli a pokračovali mezi křovisky a travinami. Tenkrát jsem se hodně bál a nesmírně si vážím toho, že jsem pořád naživu.“

Co je tohle za blázna? pomyslela si Patris. Nejistě ho pozorovala. Často byla poněkud ostražitá a neznámé lidi brala s rezervou.

„Nicméně odbočuji od jádra věci. Srí Lanka. Jasně, spousta negativních zážitků, místní obecně nesympaťáci, neskutečně doštěnní tuktukáři a smrad, na druhou stranu mi z oné cesty zůstalo několik výborných přátel, zažil jsem i dobré chvíle, a odpadky v oceánu, na plážích i v džungli mi otevřely oči a poskytly inspiraci na příběh, který jsem posléze napsal.“

„Cože? Ty píšeš?“ mrkla na kuchařku, kterou Tom znovu listoval, a vzpomněla si, jak ji korektorka proklínala za její slovenštinu.

„Jo. Píšu.“

„Takže jsi spisovatel? Živíš se tím?“

„Záleží na tom, jaká je definice spisovatele,“ mírně zvažněl, ale slabé vrásky smíchu kolem očí mu nezmizely.

„Člověk, co píše?“ navrhla.

„V tom případě se za něj můžu považovat.“

Majitel přinesl talíř rýže a misku zeleniny, Tom poděkoval a smíchal jídla dohromady. Poté znovu pohlédl na Patris. „Rád píšu. Vlastně to беру jako takové poslání. Zatím se tím však neživím.“

„Neznám žádného spisovatele. Takže jsi napsal příběh ze Srí Lanky, říkáš. Dá se to někde přečíst?“

„Dokončil jsem toho víc, ale nechci pořád mluvit jen já. Pověz mi, co tě na Srí Lance tak uchvátilo?“ Pustil se do jídla; trpělivě a opatrně: Ať hnedka neudělám ostudu, usmál se v duchu.

„Úžasná příroda,“ spustila, „pláže, oceán, neskutečná rozmanitost zvířat. Byli jsme na safari, na které nikdy nezapomenu. Ta

divokost... V pronajatém domě nám kuchyní proběhl metrový ještěř, ještě většího jsme potkali na cestě, požíral kočku nebo co. Noel, to je náš srílanský známý, říkal, že ty ještěři sem tam sežerou i dítě.

Srí Lanka mě také hodně inspirovala, co se vaření týče.“

„Když už to zmiňuješ, to ty jsi fotila do vaší kuchařky?“

„Ano.“

„Úžasný,“ zahuhlal s plnou pusou. „A tady jste kvůli pokračování?“ prohlédl poslední stránku a podal jí černou lesklou knihu.

„Ne tak docela. Vlastně... teď cestuji sama, snoubenec zůstal na Slovensku. Rozjíždí si vlastní podnikání,“ sklopila zrak a obrátila pohled do ulice.

Vytušil, že o tom nechce mluvit.

Chvíli mlčeli.

Dojedl a otřel si ústa ubrouskem. Upil z mangového smoothie a řekl: „Jaký je tedy účel tvé cesty? Focení? Vaření?“

Otočila se zpět a začala vyprávět o kurzu freedivingu.

S otevřenou pusou a úžasem ve tváři naslouchal. Tahle holka je neuvěřitelná, myslel si. Seděli asi hodinu a už k ní pociťoval neobvyklé sympatie. Její vztah mu však utkvěl v hlavě, a proto byl velmi přirozený a neostýchavý; ani ho nenapadlo, že by tento „obědový“ rozhovor vyplynul v něco víc než dobře prožitou část dne a naplňující konverzaci. Byla to skvělá holka, ale zasnoubená.

„Zítra mám naplánovaný výlet na lodi a potápění se žraloky, pozítří se pokusím dokončit kurz. V pátek letím do Raja Ampat,“ vyprávěla a nadšení z ní sršelo.

„Raja Am-... jak?“

„Raja Ampat.“

„Kde to je?“

„V Indonésii, vedle Papui.“

„Papua Nová Guinea?“ podivil se.

„Spíš Západní Papua, ale to je hned vedle. Překvapuje mě, že jsi o tom neslyšel.“

„Hm. Jak jsi na takové místo přišla?“

„Z dokumentu. Je to jeden z nejlepších potápěčských spotů

na světě. Na Slovensku jsem měla depky –“ zarazila se a na moment odmlčela, „– to je jedno. Zkrátka, než umřu, chci se tam podívat, tak proč ne teď?“

„Přesně. Líbí se mi, jak uvažuješ, to bychom si rozuměli.“

Usmáli se na sebe.

„A potom?“ zeptal se.

„Letím zpátky na Slovensko, ale jen na dva týdny. Přebalím tašku a hurá zpátky do Asie, tentokrát na Sumatru, kde –“

Zvedl obočí dřív, než dořekla, jako by vytušil, co bude následovat.

„– kde se zúčastním dobrovolnického programu. S českou organizací, mimochodem –“

„Prales dětem?“ zvolal.

„Jo, ano, tak nějak se jmenují. Ty je znáš?“

Chvilí mu trvalo, než byl schopen slova. Hlavou mu prolétla změt myšlenek, z nichž jedna významně převyšovala ty ostatní: „Sakra... tohle je znamení,“ zamumlal skoro neslyšně.

„Cože?“

„Promiň, asi mě budeš mít za blázna, ale přinejmenším se děje něco pozoruhodného.“

Měřila si ho tázavým pohledem.

„Totiž, nedávno mi kamarád posílal odkaz na jisté dobrovolnictví... na Sumatře. Vlastně vůbec nevím, proč mi to poslal, napsal jen: mrkni na to, mohlo by to být zajímavé. A tak zkoumám, čtu si detaily a vcelku reálně nad tím uvažuji. Únorový termín je ovšem plný.“

„Já jedu na březnový,“ rozzářila se a někde uvnitř doufala, že by snad mohl jet také.

„Přemýšlím tedy nad březnovým,“ pokračoval, „sotva pár dní zpátky, dlouho a dlouho uvažuji... nakonec však nacházím pár negativ; a ty mě přesvědčily, abych nejel. Namísto toho mám koupenou letenku na Bali a z Bali v polovině března do Prahy,“ odmlčel se a zadíval do stolu.

Škoda, pomyslela si, bylo by fajn tam někoho znát. „A to znamení?“ připomněla.